

Tolnai Ottó

A visszavont hallali

*Hallom barátaim dudálnak
akárha ködkürttel hívnának
jó a ködkürt hangja
akárha egykori hallali emléke
kellemes édes kataleptiát hoz
már nem találjuk egymást
felitta barátaimat a köd mondom
matatva utánuk
felitta szegényt mondják
utánam matatva
felitta szegényt a köd
jó a ködkürt hangja
kellemes édes kataleptiát hoz
finom vattába csomagolja
a törekeny lelket
volt egy ismerősöm
vattakócoló géppel járta a piacokat
évekig kibiceltem járva vele a piacokat
nem győztem csodálni mily mohón harapják
az édes vattát a gyerekek
mily mohón zabálják az édes a vattahegyeket
évekig kibiceltem nekik járva a piacokat
egy vattakócoló gépnek kibicel mondták
az édes vattát harapó gyerekeknek
hallom akkor is hallottam már
hallom a ködkürt hangját
őket keresik az édes gyerekeket
elveszelődtek a túlkócolt vattában
ha netán némelyek mégis előkerülnek
akárha valami ütközetből
véresen csüng róluk az édes vatta rongya
hallom a ködkürt hangját
még most is keresik őket
netán visszatalálnak az édes káoszból*

*hallom a ködkürt hangját
szeretem a ködkürt hangját
mint mikor egy Duna melletti faházba
húzódtam volt a tél elől
szemben a túlsó parton
kis jégtörő dolgozott
majdhogynem vidáman
bólogatva
hallottam ködkürtjét
mind közelebről
ültem papirosaim fölött
én is bólogatva
de aztán a jégtörő is befagyott
nem bólogatott már
elhallgatott a ködkürt
nem bólogattam
elhallgattam én is
éjszaka valaki kopogott
eljött értem a köd
az édes vatta szelleme
a jégtörő kapitánya volt
szakállán jégcsapok
beengedtem itallal kínáltam
akárha örökre nálam maradt
az egyik válla rongyként lógott
szája lebiggyedt
szavaiból azt vettem ki
a rianás nem csak a hajót
őt is kettérepesztette
mint a vaskapuig a folyót
a vaskapuig repesztette a rianás
itallal próbáltam összehegeszteni
nem könnyű újrahegeszteni
egy kettészakított
egy a vaskapuig riant
egy megriant kapitányt
itallal zsibbasztottam a másik felét is
és amikor a másik fele is ronggyá lett
hirtelen megvontam tőle az italt
hallom barátaim dudálnak a kapu előtt
belülről hallom
én vagyok a bólogató jégtörő kapitánya
én huzigálom a ködkürt fogantyúját
jelzem barátaimnak
a csattanva közeledő durranó rianást*

*hallom hallják már az édes
a véres vattában a gyerekek
hallják már a rianást
nagyszüleim tisztaszobájában volt egy falvédő
nagy disznóvágásoktól védte a hófehér falat
melyen vadász fújta hallaliját
szerettem hallgatni azt a kürtöt
jöllehet már akkor is inkább ködkürtként szólt
már akkor is visszavont hallaliként hangzott
mert csak az képes összehegeszteni
a moly által lassan felzabált falvédő kürtje
csak az képes összehegeszteni a lélek
vaskapuig szóló rianását
a világ irdatlan sebét
csak az tudja leállítani a rianást
leállítani a véres vattakócoló gépeket
visszavonni a hajtóvadászat kopóit
ne marcangolják tovább a vadat
halld máris hallani vélik
az édes káoszba veszelődött gyerekek
hallani a ködben puhán visszavont hallalit
hallani a lassan beinduló folyót
ahogyan dörzsölni kezdi magát
a tömérdek puha test
várjuk fellebbenjen a hajnali pára
és egy végtelen női testet pillantsunk meg
azt amelyről kisiskolás korunkban álmodoztunk
istenem pontosan azt
egy végtelen női testet
ahogy dörzsöli magát az agyagos parthoz
ahogy megkorbácsoltatja hátát
megkorbácsoltatja hátát a fűz friss piros vesszeivel
ahogy mindig továbbhertereg
mindig elfelé tőlünk
ahogy mindig továbbhertereg
jöllehet mi cselvető kis kalózok
megjárva édes vattarengetegeket
megjárva a vatta édes káoszáat
imára akasztott vaskampókkal
a vaskapu mögött a deltában állítottunk csapdát
együtt tűnhessünk át
együtt tűnhessünk át az azúrban rengő tenger
álomszerű sós általánosába immár.*